

Γιατί πρέπει να μιλάμε στα μωρά σαν να είναι ενήλικες;

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

Τα μωρά πολύ πριν μιλήσουν καθαρά, είναι σε θέση να καταλάβουν το γενικό νόημα αυτών που λένε οι ενήλικες. Πολλοί από εμάς όταν μιλάμε σε ένα μωρό, χρησιμοποιούμε ένα ειδικό λεξιλόγιο που μετατρέπει την φωνή μας σε ψιλή και “παράξενη”. Οι ψυχολόγοι ωστόσο από συμπεράσματα παλαιότερων και νέων ερευνών, μας παροτρύνουν να μιλάμε σε ένα μικρό παιδί ή ένα μωρό, ακριβώς όπως μιλάμε στους μεγάλους. Γιατί, άραγε;

Όταν απευθυνόμαστε σε μωρά και μικρά παιδιά, συνειρμικά προσαρμόζουμε τον λόγο μας σε έναν πολύ συγκεκριμένο και διακριτικό τόνο και ύφος. Ξεχνάμε όμως ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος αναπτύσσεται με ταχύτατους ρυθμούς από τα πρώτα χρόνια της ανθρώπινης ζωής οπότε είναι λογικό ένα παιδί μέχρι την ηλικία των τριών ετών, να έχει σχηματίσει ένα τρισεκατομμύριο νευρικές συνδέσεις που ευθύνονται για όλες τις εγκεφαλικές λειτουργίες. Πέρα από διάφορες κινήσεις που μαθαίνει να κάνει ένα παιδί μέσα στο πλαίσιο αυτών των λειτουργιών, μπορεί παράλληλα να συγκρατεί και τον λόγο των ενηλίκων.

Σύμφωνα με τους ψυχολόγους, ο λόγος ενός ενήλικα προς ένα μωρό δεν πρέπει να είναι τραγουδιστός και “μωρουδίστικος” γιατί πολύ απλά ένα μωρό είναι σε θέση να αντιληφθεί τον κανονικό λόγο και να επωφεληθεί σημαντικά από αυτόν. Ομάδα Αμερικανών ψυχολόγων έχει καταλήξει στο συμπέρασμα πως η χρήση σύνθετων και μεγάλων προτάσεων, αντί της “μωρουδιακής” γλώσσας, συμβάλλει σημαντικά στην ανάπτυξη του παιδικού εγκεφάλου από τα πρώτα χρόνια της ζωής του, ενώ παράλληλα ενισχύει και τους δεσμούς με την οικογένεια του.

Ο τραγουδιστός λόγος κερδίζει την προσοχή του βρέφους αλλά δεν του επιτρέπει

να ενσωματωθεί στον λόγο που θα μάθει να χειρίζεται στη μετέπειτα ζωή του. Ο καλύτερος τρόπος για να εκπαιδύσουμε σωστά ένα παιδί, καταλήγουν οι ερευνητές, είναι να απευθυνόμαστε σε ένα μωρό ακριβώς όπως σε έναν ενήλικα, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τον σχηματισμό των προτάσεων και το λεξιλόγιο.

Ένας σωστός διάλογος για μωρά ξεκινάει με ολόκληρες λέξεις, έχει σειρά και δεν περιέχει παιδικούς ευφημισμούς, όπως “μπα”, “άτα”, “τουτού”. Οι λέξεις που χρησιμοποιούμε όταν απευθυνόμαστε σε ένα μωρό πρέπει να έχουν συνοχή, να βγάζουν νόημα και να είναι απλές και συγκεκριμένες. Ο τόνος της φωνής μας δεν χρειάζεται να είναι “μωρουδίστικος”, αλλά φυσιολογικός ώστε το βρέφος να εξοικειώνεται από νωρίς, με την κανονική ροή του λόγου.

Ένας ενήλικας μπορεί να χρησιμοποιεί λεκτικά και μη λεκτικά μέσα για να επικοινωνήσει με ένα μωρό. Εκείνο μπορεί να μοιραστεί τον κόσμο του μαζί μας μέσω του κλάματος, του βλέμματος και του χαμόγελου. Παρόλο που θεωρούμε συχνά, ότι “ένα μωρό δεν καταλαβαίνει”, οι επιστήμονες εξηγούν ότι οι αισθήσεις ενός βρέφους λειτουργούν όπως ενός μεγάλου ανθρώπου και μάλιστα πριν ακόμα γεννηθεί, όταν δηλαδή “κατοικεί” ακόμα στην κοιλιά της μητέρας του.

Οι πρώτες λέξεις ή οι πρώτες προσπάθειες να αρθρώσει λέξεις, μας βοηθούν να αντιληφθούμε ότι όπως εμείς, έτσι κι εκείνο επιζητεί την επικοινωνία. Στην αρχή ένα μωρό παράγει ήχους, οι οποίοι όσο περνάει ο καιρός θυμίζουν όλο και περισσότερο τη μητρική του γλώσσα. Η ικανότητά του αυτή μπορεί να αναπτυχθεί μόνο μέσω της δικής μας ομιλίας καθώς τα μωρά μαθαίνουν να εξοικειώνονται με τον λόγο πολύ πριν αρχίσουν να μιλάνε.

Η ομιλία μας παίζει μεγάλο ρόλο καθώς ένα μωρό έχει την ικανότητα να καταγράφει τις λέξεις που ακούει ακόμη και όταν είναι ακόμη έμβρυο. Πώς πρέπει να μιλάμε λοιπόν σε ένα μωρό ή ένα μικρό παιδί; Πρώτα απ’ όλα πρέπει να του μιλάμε, και να επιδιώκουμε ακόμη και διάλογο μαζί του, συνιστούν οι ερευνητές. Όταν μιλάμε σε ένα μωρό, πρέπει να του αφήνουμε χρόνο για να πάρουμε την “απάντησή” του, ακόμη και αν αυτή είναι μόνο ένας ήχος. Ο διάλογος έχει επιτευχθεί.

Υιοθετώντας έναν τόνο πιο γλυκό και παιχνιδιάρικο, πολλές μητέρες αποτυγχάνουν να μεταφέρουν όσα θέλουν να μεταφέρουν στα μωρά τους, σύμφωνα με μια παλιά έρευνα Γιαπωνέζων και Γάλλων επιστημόνων, που δημοσιεύτηκε στο Psychological Science. Παρόλο που οι ίδιες θεωρούν ότι η γλωσσική αυτή επιλογή βοηθάει στην ευκολότερη κατανόηση των όσων θέλουν να πουν, οι επιστήμονες συμπεραίνουν πως πολλές μητέρες στην πραγματικότητα, μιλούν λιγότερο καθαρά

σε ένα νήπιο από ότι σε έναν ενήλικο.

Οι συλλαβές, που εξετάστηκαν ότι χρησιμοποιούνται κατά την ομιλία προς ένα βρέφος, προκαλούν περισσότερη σύγχυση στο ίδιο παρότι κάτι τέτοιο δεν ήταν αναμενόμενο. “Αυτό το εύρημα είναι σημαντικό”, αναφέρει μία από τις Γαλλίδες ερευνήτριες, Alejandrina Cristia, “επειδή το μυστικό για να μάθει ένα μικρό παιδί να συνεργάζεται με τους ήχους που ακούει, είναι στην ουσία ο ίδιος του ο εαυτός και όχι ένας πλαστικός λόγος”.

Το Κούκου! Τσα! μπορεί να θεωρείται λοιπόν ένα χρήσιμο εκπαιδευτικό παιχνίδι σε όλο τον κόσμο για τα βρέφη εάν δεν συμπεριλαμβάνεται ωστόσο, ως φράση στο καθημερινό λεξιλόγιο των μεγάλων όταν επιχειρούν να προσεγγίσουν τον ιδιαίτερο κόσμο ενός παιδιού. Οι ερευνητές προτείνουν, όχι άλλα “τσα”, “μπα”, “μπου”! Τι λέτε; Πόσο εύκολο θα είναι να εντάξετε στην καθημερινότητά σας έναν πιο “ενήλικο” λόγο απέναντι στα μωρά σας;

Πηγή: jenny.gr